

Arrest

nr. 230 509 van 18 december 2019
in de zaak RvV x / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BEEKEN
Kraasbeekstraat 41
3390 TIELT-WINGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 4 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 augustus 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die *loco* advocaat R. BEEKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 30 april 2019 op de Belgische vertegenwoordiging in New Delhi (India) een aanvraag in voor een visum type C (kort verblijf) met het oog op familiebezoek.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 12 augustus 2019 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Verzoekster werd hiervan op 14 augustus 2019 te New Delhi in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Motivatie

Wettelijke referenties

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
- Betrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd. Het reisdoel wordt dus niet gestaafd.
- U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen
- Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd ; de garant is onvoldoende solvabel om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste. Gezien de familieband niet werd bewezen, wordt de volgende berekening toegepast: 1.000 euro (basis) + 200 euro (per uitgenodigde persoon) + 150 euro (per persoon ten laste).
(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 32 van de Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) (hierna: de Verordening 810/2009/EG). Tevens voert verzoekster machtsoverschrijding aan en een schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“1. Aangezien de verwerende partij meent dat het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende zijn aangetoond omdat verzoekende partij op familiebezoek verklaart te willen komen, maar er geen bewijs van verwantschap werd voorgelegd, zodat het reisdoel niet gestaafd werd;

Dat er nochtans wél verwantschap is, hetgeen ook werd aangetoond op het moment van de aanvraag;

Dat zij de schoonmoeder is van de heer H.(...) S.(...), NN (...), wonende te (...), hetgeen werd bewezen door een geboorteakte (band moeder-dochter) en een huwelijksakte (band dochter-echtgenoot);

Dat deze documenten in het administratief dossier aanwezig behoren te zijn;

2. Aangezien de verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

Dat zij meent dat de garant (schoonzoon H.(...) S.(...)) onvoldoende solvabel is om verzoekende partij ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste;

Dat de verwerende partij, doordat zij de familieband niet bewezen acht, de berekening toepast van € 1.000 basis + € 200 per uitgenodigde persoon + 150 per persoon ten laste;

Dat garant H.(...) S.(...) nochtans geen enkele persoon ten laste heeft: hij een kind dat niet meer ten laste is omdat dit kind meerderjarig is en uit werken gaat;

Dat nochtans de verkeerde berekening wordt toegepast, gezien er wel degelijk een familieband is (zie hoger);

Dat zowel met de barema's voor bezoek door wel als niet-familieleden, de garant voldoende inkomsten heeft, hetgeen ook voorgelegd werd op het moment van de aanvraag;

Dat H.(...) S.(...) € 1.600 netto verdient en niemand ten laste heeft;

Dat dit dus een pak meer is dan € 1.000 basis + € 200 voor de ene uitgenodigde persoon en manifest meer is dan de barema's voor wel-familieleden (€ 800 basis + € 150 voor de ene uitgenodigde persoon);

Dat ook echtgenote K.(...) K.(...) (dochter van verzoekende partij) genoeg verdient om garant te staan: zij verdient immers € 996,95 netto per maand;

Dat verzoekende partij zowel de loonfiches van Acerta bijbracht van zowel dochter K.(...) K.(...) als van schoonzoon H.(...) S.(...), beiden bedrijfsleiders bij hun bedrijf BVBA S P., waaromtrent zij ook de documenten inzake de oprichting, de KBO-gegevens, de benoeming van beiden als zaakvoerder en de jaarrekeningen bijbrachten om aan te tonen dat het om een gezond bedrijf gaat;

Dat zij eveneens hun gezamenlijke personenbelastingaanslagen bijvoegden;

3. Aangezien de verwerende partij art. 32 van EG-verordening met nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code schendt door

te stellen dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, ook al bracht verzoekende partij meer dan genoeg bewijzen bij (zie hoger);
Dat de verwerende partij, door dit te doen, voormeld art. 32 helemaal uitholt, minstens niet de normale betekenis van de gebruikte bewoordingen hanteert;
Dat zij hierdoor voormeld art. 32 schendt;
Dat zij dit artikel verder schendt door te stellen dat dat verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen, ook al bracht verzoekende partij meer dan genoeg bewijzen bij (zie hoger);
Dat de verwerende partij, door dit te doen, voormeld art. 32 helemaal uitholt, minstens niet de normale betekenis van de gebruikte bewoordingen hanteert;
Dat zij hierdoor voormeld art. 32 schendt;
4. Aangezien de verwerende partij haar macht overschrijdt door de visumaanvraag te weigeren terwijl doel en omstandigheden evenals het beschikken over voldoende middelen manifest werden aangetoond;
Dat door deze weigering te doen stellende dat voormeld art. 32 geschonden werd, zijn wederom art. 32 schendt;
5. Aangezien de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door in het verleden het visum kort verblijf voor familiebezoek toe te staan en nu plots af te wijzen;
Dat zij haar motiveringsplicht eveneens geschonden heeft door het visum voor familiebezoek in het verleden toe te staan en nu plots te stellen dat men geen familie zou zijn;
Dat dit a fortiori geldt nu de documentatie aangaande het in 2000 toegekende visum werd toegevoegd aan de visumaanvraag, zodat de verwerende partij wist of moest weten dat er wel degelijk een familieband aan de orde was;
6. Aangezien de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft door na te laten acht te slaan op de documenten die de afstammingsband bewijzen, dan wel deze te verliezen uit het dossier en door na te laten acht te slaan op de documenten die het beschikken over afdoende financiën in hoofde van de garant te bewijzen, dan wel deze te verliezen uit het dossier;
7. Aangezien de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft door uit te gaan van een vermeerdering voor een persoon ten laste terwijl er geen persoon ten laste is;
Dat het kind van H.(...) S.(...) meerderjarig is en uit werken gaat;
8. Aangezien de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht en haar motiveringsplicht geschonden heeft door op geen enkele wijze de bijgebrachte akten en documenten inzake afstamming en financiën te bespreken in de bestreden beslissing;
9. Aangezien de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);
Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;
Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak;
Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;
Dat zodoende de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens schending van hoger vermeld art. 32, machtsoverschrijding, schending van de zorgvuldigheidsplicht en schending van de motiveringsplicht;”

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een afschrift van haar paspoort, een afschrift van een aankomstverklaring van 7 augustus 2000, loonfiches van H. S. van januari – juli 2019, loonfiches van K. K. van januari – juli 2019, gegevens uit de Kruispuntbank van Ondernemingen betreffende de BVBA S. P., de oprichtingsakte van deze vennootschap, jaarrekeningen en een aanslagbiljet van 2016 toe (Verzoekschrift, bijlagen 2-9).

2.1.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke

bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.1.3. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.4. Vooraf merkt de Raad op dat verzoekster de gemachtigde van de minister geen onzorgvuldigheid kan verwijten doordat geen rekening zou zijn gehouden met stukken die niet aan zijn beoordeling werden onderworpen. De Raad stelt vast dat verzoekster als bijlagen bij haar verzoekschrift onder andere loonfiches en informatie over de BVBA van H. S. en K. K. aanbrengt (Verzoekschrift, bijlagen 2-9), die nooit eerder werden voorgelegd zodat de gemachtigde van de minister deze niet kon meenemen bij de beoordeling van de solvabiliteit van de garant. De Raad mag hierop geen acht slaan aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

2.1.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 32 van de Verordening 810/2009/EG als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscode, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)”

2.1.6. Uit het administratief dossier en de bijlagen bij de nota met opmerkingen blijkt dat verzoekster op 30 april 2019 op de Belgische vertegenwoordiging in New Delhi een visum had aangevraagd met het oog op familiebezoek.

Ter staving van haar visumaanvraag voegde verzoekster hierbij een brief, een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) die werd ondertekend door H. S., een kopie van diens paspoort en identiteitskaart, een kopie van het paspoort en de identiteitskaart van K. K., een gezinssamenstelling, een wijziging van een verkavelingsvergunning van de gemeente Rotselaar, een aanslagbiljet in de personenbelasting van H. S. en K. K., een aankoopakte van onroerend goed, bankattesten uit India en documenten betreffende de onroerende eigendommen van verzoekster in India.

2.1.7. De gemachtigde van de minister stelde in zijn beslissing dat *“(h)et doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf (...) onvoldoende aangetoond (zijn)”* omdat *“(b)etrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen maar er (...) geen bewijs van verwantschap (werd) voorgelegd. Het reisdoel wordt dus niet gestaafd.”*

In weerwil van verzoeksters beweringen in haar middel kan uit het administratief dossier en uit de gegevens die door de verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen werden gevoegd, niet worden opgemaakt dat een geboorteakte zou zijn neergelegd waaruit zou blijken dat verzoekster de moeder is van mevrouw K. K. Er werd evenmin een huwelijksakte neergelegd waaruit blijkt dat mevrouw K. K. gehuwd zou zijn met mijnheer H. S. Ook bij haar verzoekschrift heeft verzoekster geen stukken gevoegd die de afstammingsband tussen haar en K. K. en/of de verwantschapsband tussen haar en de tenlastenemer zouden bevestigen.

In de neergelegde fiscale documenten en notariële akten kan worden gelezen dat H. S. en K. K. echtgenoten zijn. Een verwantschapsband tussen (één van) deze individuen, die beiden de Belgische nationaliteit hebben, en de Indiase dame die het visum aanvraagt werd evenwel niet aangetoond.

De gemachtigde van de minister kon bijgevolg rechtsgeldig, op grond van artikel 32. 1., a), ii), van de Verordening 810/2009/EG besluiten tot weigering van afgifte van het visum. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de weigeringsgronden uit artikel 32 van de Verordening 810/2009/EG geen cumulatieve, doch een alternatieve opsomming vormen, waardoor het enkele motief dat het reisdoel niet voldoende aannemelijk werd gemaakt, volstaat om de weigeringsbeslissing naar recht te schragen.

2.1.8. Louter ten overvloede dient te worden vastgesteld dat ook het motief dat betrekking heeft op de bestaansmiddelen geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek vertoont. Verzoekster opteerde er blijkbaar voor om het bewijs van voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis te leveren middels een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis), die zich in het visumdossier bevindt.

Uit het door verzoekster neergelegde fiscale document betreffende de inkomsten van de tenlastenemer H. S. blijkt dat deze laatste in het inkomstenjaar 2016 een gemiddeld netto-maandinkomen had van 1.463,867 Euro. Uit de gezinssamenstelling van 11 januari 2019 blijkt dat H. S. drie inwonende kinderen heeft, waarvan er nog één minderjarig is en bij de anderen wordt vermeld *“Zonder beroep – student”*. Bijgevolg ging de gemachtigde van de minister geenszins kennelijk onredelijk te werk door te stellen dat de garant in toepassing van de berekening *“1.000 euro (basis) + 200 euro (per uitgenodigde persoon) + 150 euro (per persoon ten laste)”* *“onvoldoende solvabel (is) om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste”*.

2.1.9. In een tweede middelonderdeel betoogt verzoekster weliswaar dat H. S. geen enkele persoon ten laste heeft, dat ‘het kind’ meerderjarig is en uit werken gaat. Dit blijkt echter geenszins uit de voorgelegde stukken. Aangezien de verwantschapsband niet is aangetoond, zoals hierboven reeds werd besproken, maakt verzoekster niet aannemelijk dat een verkeerde berekeningswijze zou zijn toegepast doordat gebruik werd gemaakt van de barema’s die gelden voor niet-familieleden. De loonfiches en de overige documenten betreffende de vennootschap werden niet aan de beoordeling van de gemachtigde van de minister onderworpen. Verzoekster kan geenszins worden bijgetreden waar zij betoogt dat voldoende bewijzen van de inkomsten werden bijgebracht of dat de gemachtigde van de minister zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.1.10. Waar verzoekster verwijst naar de positieve beslissing die in het verleden werd genomen naar aanleiding van een eerdere visumaanvraag, dient te worden aangestipt dat de gemachtigde van de minister geenszins gehouden is om de bewijzen van een familieband die zouden zijn gevoegd bij een eerdere aanvraag van 2000 te betrekken bij de beoordeling van de huidige aanvraag van 30 april 2019.

2.1.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 32 van de Verordening 810/2009/EG. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen machtsoverschrijding aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 16 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM), van artikel 23 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BUPO-Verdrag), van artikel 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (hierna: het ECOSOC-Verdrag) en van de motiveringsplicht. Verzoekster formuleert haar tweede middel als volgt:

“Aangezien verzoekende partij het recht heeft op de eerbiediging van haar gezinsleven, zoals beschermd door art. 8, lid 1 E.V.R.M.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Marckx (E.H.R.M., 13 juni 1979) zowel het toepassingsgebied als de inhoud van dit artikel nader heeft bepaald;

Dat dit recht het gezinsleven van zowel het natuurlijke als het wettige gezin beschermt en betrekkingen van sociale, morele of culturele aard, alsook materiële belangen omvat;

Dat voormeld artikel de verdragsstaten niet alleen verplicht zich te onthouden van willekeurige inmenging, maar eveneens hun interne juridische systeem zo te regelen dat de betrokkenen een normaal gezinsleven kunnen leiden;

Dat de verdragsstaten met andere woorden zelfs de positieve verplichting hebben om maatregelen te nemen om een effectief genot van dit recht te verzekeren (E.H.R.M., 25 maart 1985, Rechtskundig Weekblad, 1985-1986, kol. 265-267, met beschouwingen van P. LEMMENS; A. ALLEN, Algemene inleiding tot het Belgisch Publiek recht, Brussel, Story-Scientia, 1986, 318-319);

Dat voormeld recht een mensenrecht is dat voorzien wordt door art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (1966);

Dat het uit elkaar halen van leden van een gezin door de overheid enkel toegestaan is op grond van limitatief opgesomde en restrictief te interpreteren uitzonderingssituaties (art. 8, lid 2 E.V.R.M.);

Dat deze uitzonderingssituaties niet voorhanden zijn, zodat de verwerende partij art. 8 E.V.R.M., art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten schendt;

Dat minstens de verwerende partij haar motiveringsplicht (zowel op materieel als op formeel vlak) én haar zorgvuldigheidsplicht schendt door na te laten te motiveren welke uitzonderingssituatie dan wel voorhanden zou zijn en waarom;

Dat verzoeker niet het slachtoffer kan zijn van het feit dat de overheid geen evenwicht vindt tussen zijn immigratiepolitiek en het eigen belang van verzoekende partij, nu men verzoekende partij op die manier dwingt haar bezoek op te geven, en het reële risico te lopen haar dochter en schoonzoon niet meer terug te zien (in die zin: EHRM, Sen t. Nederland 21 december 2001, randnr. 41);

Dat het middel gegrond is wegens schending van art. 8 E.V.R.M., art. 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), art. 12 E.V.R.M., art. 23 I.V.B.P.R. en art. 10 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten, schending van de motiveringsplicht (zowel op materieel als op formeel vlak) en schending van de zorgvuldigheidsplicht;”

2.2.1. Artikel 12 van het EVRM, artikel 16 van de UVRM, artikel 23 van het BUPO-Verdrag en artikel 10 van het ECOSOC-Verdrag beschermen het recht om te huwen en een gezin te stichten. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing verzoeksters recht om in het huwelijk te treden onverkort laat en dat verzoekster niet uiteenzet hoe de bestreden beslissing dit recht zou inperken. Voor zover deze bepalingen juridisch bindend zijn en betrekking hebben op het recht op familie- en gezinsleven, worden deze besproken in het kader van het recht op gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

2.2.2. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome

begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

2.2.3. Zoals hierboven reeds werd gesteld, werd de verwantschapsband tussen verzoekster en H. S. en K. K. niet aangetoond. Op grond van de beschikbare informatie kan dus niet worden besloten dat er in hoofde van verzoekster *de facto* sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in België waardoor de gemachtigde van de minister onderhevig zou zijn aan een positieve verplichting om haar een visum type C af te leveren.

2.2.4. Gelet op de afwezigheid van bewijsstukken inzake de verwantschapsband hoeft de gemachtigde van de minister ook geen motieven te wijden aan het recht op gezinsleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM.

2.2.5. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van de overige opgesomde verdragsbepalingen, noch van de motiveringsplicht in het licht van deze bepalingen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN